

Keti Givishvili, 2nd-year law school student, Ivane Javakhishvili Tbilisi State University

Personal Input

In the future I want to become a professional lawyer, and this is the main reason I take part in such contests and similar projects as it gives me a lot of knowledge, incentive and practical skills. The contest "Trial by Jury" helped to better understand the nuances of this new system that has been introduced in Georgia not while ago. I really liked the mock jury trial, where I noticed a lot of details and different opinions that gave me a new insight on the jury trial system complexity. Thanks to all the initiators of the essay contest for giving such great opportunities to students.

Essay "Trial by Jury – You Decide!"

He is sitting next to me. I look at him from the corners of the eyes: Looks like he has gotten twice smaller from when I first met him. It is obvious-he is nervous! He has his sweat covered hands crossed- he is praying. My heart squeezes with pain and the feeling of heavy Burdon of my responsibility gnaws me as an angry dog. – my fingertips become numb. – I can't pray.

I know from the very first meeting- he is innocent, but investigation just does not have another suspect. For a prosecutor it's one other case and he is not going to look into the details. During all the meetings he acts like he is in a hurry to go home. He irritates me- not because he is my adversary, rather because " he is guilty" attitude of his worries me. He does not engage in the conversation as if he is inherently confident that he is right and he is trying to convince the judge of the same with an arrogant and careless behavior characteristic of the law enforcement agencies.

Something that prosecutors get stripped of over the years is Humanity. Person's true engagement -- which would allow me to show to the jurors a person sitting and praying next to me is not a stereotype defendant- he is innocent: he is a good citizen, a friend, a son, a husband and a father.

On one hand it would be fair if public decides under own responsibility if person in front of them is an offender. At the same time, verdict shall be based on evidence examined during a trial which is more democratic and a strong guarantee of the adversariality of process and equality of parties.

Because case materials don't support that my client is guilty, all that prosecutor has got at his hands is just doubts. And the jury will have a very important principle to act on- any doubt shall be decided in favor of the defendant. Jurors will vote for a not guilty verdict first- and this too is very good for him.

If jurors don't consider case materials and render a guilty verdict, a presiding judge will be able to set a verdict aside- because it will obviously contradict with the evidence examined in the court.

If it will be a not guilty verdict defendant will be released immediately. Verdict will be final and could not be appealed.

I cannot pray. My eyes are fixed at one spot. I put my hand on his crossed fingers. I am not nervous. I am not thinking. I know he will go back home today.

People rise and their noise suddenly hits the air in the room.

" All raise, Court is in session".

ქეთევან გივიშვილი, ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტის მე-2 კურსის სტუდენტი
ნაფიც-მსაჯულთა სასამართლო – შენ ირჩევ!

გვერდით მიზის, ცერად ვაპარებ მზერას მისკენ: პირველი შეხვედრის შემდეგ თითქოს ერთი-ორად დაპატარავდა. შესამჩნევად ღელავს და ოდნავ გაოფლილ თითებს ერთმანეთს აჭდობს - ლოცულობს. გული მტკივნეულად მეკუმშება და ტვირთად დაწოლილი პასუხისმგებლობის გრძნობა ავი ძაღლივით მღრღნის. თითის წვერები მიბუქდება - მე ვერ ვლოცულობ...

პირველივე შეხვედრიდან ვიცი, რომ უდანაშაულოა, თუმცა გამოძიებას სხვა ეჭვიმანიტლი უბრალოდ არ ჰყავს. პროკურორისთვის ეს მხოლოდ რიგითი საქმეა, ამიტომ ჩაძიებას არ დაიწყებს. მთელი შეხვედრის განმავლობაში თავი ისე უჭირავს, თითქოს სახლში ეჩქარება. მაღიზიანებს, არა, იმიტომ კი არა, რომ მოწინააღმდეგე მხარეა, მისი “დამნაშავეა” გამომეტყველება მიკარგავს მოსვენებას. საუბარში არ ერთვება, თითქოს თანდაყოლილად დარწმუნებულია თავის სისწორეში და ძაღოვანი სტრუქტურისთვის დამახასიათებელი ხისტი მანერითა და გულგრილობით ცდილობს თავისი ხედვა მოსამართლესაც მოახვიოს თავს.

ის, რაც პროფესიულ გამოცდილებასთან ერთად შემოაცვდათ პროკურორებს ჰუმანურობაა. ადამიანის გულისხმიერი ჩართულობა, რომელიც შანსს მომცემს დავანახო მსაჯულებს, რომ კაცი, რომელიც გვერდით მიზის და ლოცულობს ცალსახად “ბრალდებულის” სტერეოტიპი კი არ არის, არამედ უდანაშაულო ადამიანია: კარგი მოქალაქე, მეგობარი, შვილი, მეუღლე და მამა.

ერთის მხრივ, სამართლიანი იქნება თუ საზოგადოება ინდივიდუალური პასუხისმგებლობით გადაწყვეტს წარმოდგენს თუ არა მისთვის საფრთხეს დამნაშავე. ამასთანავე, ვერდიქტი მხოლოდ სასამართლო პროცესის დროს გამოკვლეულ მტკიცებულებებს უნდა ემყარებოდეს, რაც უფრო დემოკრატიულია და გარკვეულწილად, მხარეთა თანასწორობის, მათ შორის მაქსიმალური შეჯიბრებითობის მყარი გარანტია.

იქიდან გამომდინარე, რომ საქმის გარემოებებიდან ჩემი დაცვის ქვეშ მყოფის დანაშაული არ ვლინდება, პროკურორს ხელთ მხოლოდ ეჭვები აქვს. ნაფიც მსაჯულთა სასამართლო კი განაჩენის გამოტანისას ერთი, უმნიშვნელოვანესი პრინციპით ხელმძღვანელობს: ყოველგვარი ეჭვი ბრალდებულის სასარგებლოდ უნდა გადაწყდეს. ნაფიცმა მსაჯულებმა ჯერ გამამართლებელ ვერდიქტს უნდა უყარონ ეჭვი, ეს კი ჩემს პოზიციას ბევრად გააუმჯობესებს.

თუ მსაჯულები საქმის მასალებს გვერდს ავუღიან და გამამტყუნებელ განაჩენს გამოიტანენ, სხდომის თავჯდომარე უფლებამოსილია, გააუქმოს ნაფიც მსაჯულთა ვერდიქტი, ვინაიდან აშკარაა რომ მსგავსი გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მოცემული საქმის მტკიცებულებათა ერთობლიობას.

თუ ვერდიქტი მთლიანად გამამართლებელი იქნება ბრალდებულს დაუყონებლივ გაათავისუფლებენ. განაჩენი საბოლოო იქნება და გასაჩივრებას არ დაექვემდებარება.

მე ვერ ვლოცულობ. მზერა არ გადამაქვს, ხელს გადაჭდობილ თითებზე ვადებ. არ ვღელავ, არ ვფიქრობ, ვიცი, დღეს აუცილებლად დაბრუნდება სახლში.

ხალხის ხმაურიანი ტალღა თითქოს ერთიანად იწევა ჰაერში:

“აბრძანდით სასამართლო მობრძანდება...”